

hvad der fra Egnen er indleveret til Udveklingsstedet. Postvæsenets Ansvar begynder først, efter at Postbudet har modtaget de paagjældende Sager, og det ophører fra det Dieblisk, Posten er afleveret til Stedet. Ingen af de paagjældende Udveklere faae Løn, og det er derfor heller ikke muligt for Postbestyrelsen at paalægge dem Udførelsen af deres Forretninger paa en bestemt Maade, langt mindre ved et almindeligt Regulativ at ordne disse Forhold. Hvis der paa nogle Steder er Misforhold med den Maade, hvorpaa Udveklerne udføre deres Forretninger, er der ingen anden Maade at forandre dette paa end derved, at den paagjældende Egn selv anviser Postvæsenet en anden Udvekler, eller et andet Sted, hvor man forventer, at Forretningerne ville blive udførte paa en mere fyldestgørende Maade; Postvæsenet har i den Henseende ingen Myndighed lige overfor Udveklerne. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Chr. Pedersen) og det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) have, som det forekommer mig, søgt at overgaa hinanden i at bebrejde Ministeren, at han paa et saa sent Standpunkt er fremkommen med Forslag til Ordningen af Færgeforholdene mellem Masnedfund og Drehoed. Jeg troede, at de ærede Medlemmer maatte være tilstrækkelig bekendte med, hvorledes det forholder sig med denne Sag og Grunden til, at Ministerens Forslag er fremkommet paa et saa sent Standpunkt. I ethvert Tilfælde har jeg iforgaars havt Anledning til her i Thinget at udtale, at Grunden var den, at jeg oprindeligt havde ønsket paa Finantslovsforslaget at faae bevilget et Beløb til Anskaffelsen af et nyt Postdampskib, som skulde anvendes paa Routen Korsør—Nyborg—Kiel. Jeg havde ønsket dette som det Første, fordi jeg anser dette for det mest paatrængende Nødvendige; men da man paa Grund af manglende Oplysninger eller maaske manglende Erfaringer havde Betænkelighed ved at gaa ind paa dette Forslag, og man samtidig dermed antydede en noget større Tilbøielighed til at ville gaa ind paa Anskaffelsen af en Færge paa Routen Masnedfund—Drehoed, greb jeg denne Leilighed til at søge at imødekomme et almindeligt og oftere varmt udtalt Ønske om en forbedret Forbindelse paa dette Sted. Dette er Grunden, hvorfor dette Forslag er fremkommet paa et saa sent Standpunkt. Det var egentlig ikke min Tanke først at fremme dette Foretagende, men min oprindelige Hensigt kunde ikke opnaas, og jeg troede det derfor nu rigtigt at se at opnaa, hvad jeg anser for at være tilstrækkelig vigtigt, uden at jeg derfor anser det for at være det Første. Naar et æret Medlem (Chr. Pedersen) har ment, at dette Forslag for det Første naturligvis ikke var tilstrækkelig ophyst, og dernæst at det væsentlig afsilte sig fra tidligere Forslag, idet det var mindre gunstigt for

Staten end disse, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der vel i 1874 har foreligget et Forslag, som gik ud paa, at de paagjældende Sernbaneselskaber ogsaa skulde anskaffe en Dampfærge, men jeg maa samtidig dermed bringe i Erindring, at Sagen faldt, fordi i det Mindste et af Sernbaneselskaberne erklærede sig uwilligt dertil, og Regjeringen havde ingen Myndighed til at tvinge det i saa Henseende. Dette var blandt Andet en Grund, og jeg tror den væsentligste, til, at dette Lovforslag ved Sagens første Behandling her i Thinget blev negtet Overgang til anden Behandling. Jeg tror altsaa ikke, man vilde kunne sige, at man søgte at fremme denne Sag, dersom man gjentog et Forslag, der den Gang havde en saadan Stjæbne. Jeg tror heller ikke, der er Anledning til at sammenligne de Udgifter, som under de daværende Forhold vare opstillede, med de Udgifter, som nu ville være forbundne med Realisationen af denne Plan; men forøvrigt maa jeg sige, at der ikke er nogen overordentlig stor Forskjel mellem de Udgifter, som den Gang antoges at ville medgaa, og de Udgifter, der nu ere bragte i Forslag. Udgifterne vare den Gang anslaaede til 330,000 Rd. eller 660,000 Kr., medens det, som i Aar forlanges er 375,000 Kr. til Anskaffelsen af en Dampfærge og en Rentegaranti paa et omtrent lignende Beløb; jeg huffer i Dieblisset ikke noget dette Beløb. Forskjellen mellem Overslagene nu og den Gang er saaledes ikke særdeles betydelig. Naar det ærede Medlem har sagt, at Udvalget den Gang havde udtalt sig bestemt for en saadan Ordning af Forholdet, at Sernbanen udførtes til Masnedø, skal jeg bemærke, at Udvalget vel har udtalt sig for, at dette vilde være hensigtsmæssigt, men ikke paa en saa decideret Maade, som det ærede Medlem igaar antydede. Det var desuden kun udtalt i Forbindelse med en anden Sag, altsaa under Betingelser, og jeg skal med den ærede Formands Samtykke tillade mig at oplæse nogle Ord, som vise, hvilke disse Forudsætninger vare. Der staar nemlig i Betænkningen over Lovforslaget: „Bekostningerne herved“ — nemlig ved Udførelsen af Sernbanen til Masnedø, som vilde være betydelig — „maa formentlig tabe deres Betydning, naar der endelig er Sikkerhed for en gennemgaaende Sernveis og Dampskibsforbindelse mellem Norden og Lybssland“. Forudsætningen for, at det daværende Udvalg vilde tilraade at gaa den Vej var altsaa, at Sernveis og Dampskibsforbindelsen mellem Norden og Lybssland blev realiseret, det vil med andre Ord sige: Anlægget af en Sernbane fra Nykjøbing til Gjedserøde og en Dampfærgeforbindelse derfra til Wanemünde tilligemed en paatænkt Forbindelse fra Sverrick og hertil. Det var dette, der skulde kunne forsvare at anvende saa betydelige Bekostninger paa Forbindelsen mellem Masnedø og Masnedfund. Jeg tror ikke, at der for Dieblisset er nogen større Udset end den